

DIUMENGE II DE QUARESMA (A)

Homília del P. Emili Solano, monjo de Montserrat

12 de març de 2017

Gn 12, 1-4a; 2Tm 1, 8b-10; Mt 17, 1-9

Estimats germans. Avui, segon diumenge de Quaresma, la litúrgia, després d'haver-nos presentat diumenge passat l'evangeli de les temptacions de Jesús al desert, ens convida a reflexionar sobre l'esdeveniment extraordinari de la Transfiguració dalt una muntanya alta.

A tots ens agraden més aquestes pàgines delicioses de l'Evangeli en què Jesús manifesta el seu poder diví fent miracles portentosos, o s'apareix als seus mostrant-los tot l'esplendor i la glòria de la seva divinitat. ¿A qui no li agrada llegir una i altra vegada les escenes en què Jesús s'apareix ressuscitat als seus apòstols? ¿O les nombroses pàgines que narren els seus miracles i curacions? És a dir, ¿a qui no li ve de gust creure en un Déu semblant a l'heroi de les pel·lícules, que deixa bocabadats a tots quan "treu múscul", o que amb un clic és capaç de vèncer tots els dimonis i mals del món?

És clar que sí: amb aquest Déu, tan fort, bé val la pena ser cristià. Però a l' evangeli també hi ha altres pàgines en les que la cosa no està tan clara. Per exemple, les que relaten la vida oculta a Natzaret: ¡què hi pinta tot un Déu poderós, Creador de tot, tancat trenta anys en la monotonia d'una vida amorfa i descolorida, fent ... res !; o ¿què hi pinta tot un Déu, capaç de fer miracles portentosos, resant al Pare a Getsemaní, passant per lladre i blasfem, i morint en una Creu totalment humiliat i destrossat? En aquest Déu tan feble, que s'assembla més aviat al dolent de la pel·lícula, ja no ens ve tant de gust creure-hi; és més, vist que això de la Creu no s'entén, ens apuntem al Déu fàcil, aquest que pot fer-me miracles, curacions, favors i prodigis, a canvi de les meves devocions, mèrits i pregaries, sempre que em solucioni la vida, o almenys me la "descompliqui" una mica.

La Transfiguració del Senyor posa davant dels nostres ulls la glòria de Crist. Moltes vegades caiem en la temptació de pensar en Jesús com si fos un bon home, una persona coherent amb els seus ideals ... i res més. Però de bones persones en tenim exemples molt més actuals i acords amb la manera de pensar del nostre temps. Si Jesucrist simplement fos una bona persona hauria estat superat. Potser en quedaria alguna frase cèlebre o un record discutit. Però Jesucrist mostra la seva glòria, la glòria de Déu, que ve del seu propi ésser, del fet de ser Déu encarnat: veritable Déu i veritable home.

Aquesta quaresma hem de dedicar temps a la pregària. A escoltar veritablement a Déu. I escoltar Déu no és fer profundes reflexions, és posar en pràctica el que Ell ens demani. Com va fer Abraham, com va fer Jesús. Aprendre a escoltar Déu és cada dia més necessari. Si no escoltem Déu podrem deixar-nos enlluernar per qualsevol cosa, fins i tot amb matisos espirituals, però no farem el que Déu vol ni arribarem mai a relacionar-nos amb Ell.

La Verge no va pujar a la muntanya amb els deixebles, no calia. Ella sabia prou bé que aquest Fill que sostindria en braços i que semblava més un cuc i que no pas un home, hi havia la nostra nova realitat. Posem doncs, en mans de Maria el nostre camí quaresmal. I que ella ens ajudi a escoltar al seu Fill.